

VIATA DE LICEU

se traieste o singura data!

-Fisa de lectura-Exuvii-

Autor: Simona Popescu, scriitoare romana.

Titlul: "Exuvii"-roman, Editura Polirom, Bucuresti, tiparit in iulie 2004.

Intamplarea povestita: nu se relateaza efectiv intamplari, romanul are ca tema redobandirea unitatii finte umane.

Cadrul: diferite locuri locuite de naratoare in timpul copilariei(casa, scoala, ascuzisurile, etc).

Idei:

- Scriitoarea isi descrie viata sa de copil. Atunci cand in fiecare zi se intampla ceva neobisnuit, ceva care-ti atrage atentia si e face sa fi mereu "ocupata". Este descries un copil a carui imagine e bine cunoscuta de fiecare dintre noi: este vorba despre copilul mereu in cautare de ceva, caruia ii place sa descopere mereu ceva nou, care este mereu in cautare de obiecte si miresme noi. Astfel fiecare zi, la varsta asta este o aventura, iar in mintea copilului nu intra notiunea de viitor, el este atat de acapar de lucrurile care au loc in prezent incat nu se gandeste l ziu de maine "in gandul meu nu intra viitorul, viitorul era ceva care se intindea pana a doua zi.
- In "Cuiburi de hartie" este reliefata importanta cartii. Scriitoarea descrie tot felul de carti vazute din prisma copilului insetat de lectura. Ea ne impartaseste imaginea diferitelor carti care i-au marcat existenta intregindui-o. Ea descrie calatoria in unviersul cartii periculoasa: cartile sunt frumoase insa nu trebuie sa te lasi absorbit de mesajul lor, trebuie sa mentii mereu contactul cu realitatea.
- Dintre toate cartile pe care autoarea le-a citit in copilarie, cea mai plina de aventuri i s-a parut cartea de bucate. O catre care-i trezea toate simturile si toata imaginatia. O carte veche cu desene in tus negru. Cartea aceasta de bucate o urmareste toata viati si chiar si acum ii nproduce amintiri urate.
- Cosmarurile copilei de 12 ani, care obisnuia sa adoarma in dulap sau in lada unde se tin asternuturile, purtau la varsta aceea un nume: DEDE. Autoarea, 20 de ani mai tarziu, incearca sa intre in pielea fetitei care era, stand in iarba intinsa si privind in sus la cerul instelat. Intr-o buna zi a fost gasita de parinti urlind in lada de asternuturi. Ei si-au imaginat ca s-a speriat de intuneric, ca cazut capacul, sau ca l-a vazut pe Dede. Dar ea tipa din alta pricina. In intunericul lazii, tot gandindu-se ajunsese sa se vada ca o baba urata , o sperietoare, un schelet ranjind. In momentul acela, autoarea s-a intalnit „cu mirosul si culoarea si gustul de carbon al fricii”, o frica ce o va insoti toata viata. Bunicile o invatasera sa creada in Dumnezeu, dar dupa ce citise Legendele Olimpului, ii era mai frica de zei.. Ea nu credea in bolborisile nesincere ale babelor la slujba de duminica. In schimb, isi aduce aminte cum la 11 ani, intrand intr-o biserică veche cu

peretii afumati, a vazut o pata cetoasa in mijlocul intunericului. Acolo era Dumnezeu ei fara chip, pe care mai tarziu la 15 ani l-a pierdut, in momentul cand a aflat citind opera unui filozof ca Dumnezeu nu exista. Atunci s-a eliberat cu adevarat, gandindu-se ca asa o sa se termine cu toata ticalosia ei trecuta si viitoare.

- In copilarie, scriitoarea avea ascunzisuri speciale numite vagauni: magazia uriasa, cosciugul maro al bunicii, butoiul cu fulgi, patul, beciul, podul casei, podul grajdului, camera galbena, lada pentru plapuma, dulapul de haine, copaia de lemn noduroasa. Acolo ii placea sa-si scoata sandalele, sa-si dea jos rochita si sa-si toarne tarate cu care sa se frece pana i se inrosea pielea. Ii mai placea sa intre in hardaul cu malai si sa si-l toarne pe burta si pe spate, sau sa-si bage mana pana la cot in borcanul cu miere. In vagauni simtea o anumita lentoare a perceptiei, acolo si-a cunoscut pielea, trecand dintr-un sac de faina intr-unul cu malai. Asa a simtit cum pielea cuvintelor e o piele straina. Autoarea simte cuvintele impletite cu aer ca pe o colivie, ca pe o noua vagauna.
- Tacerea este un lucru foarte important. Trebuie sa stii cand sa vorbești, cand sa iei cuvântul, cand sa-ti expui o parere insa trebuie sa stii si cand sa pastrezi tacerea. Oamenii care vorbesc in continuu nu au nimic de spus. In schimb cei care tac spun multe si aduc marturie despre fiinta lor. Prozatoarea le multumeste adevaratilor prieteni in preajma carora putea sa taca linistita "si atunci vorbeam".
- Cine nu-si aminteste chinuitoarea experienta a somnului de dupa-amiaza. Autoarea povesteste o experienta bine cunoscute de orice copil: somnul de dupa-amiaza. Ea era obligata sa doarma dupa-amiaza, desi nu ii era somn. In loc sa doarma isi gasea mereu ceva de facut si astepta cu nerezbdare momentul "trezirii" pentru a-si continua "treburile" zilnice".
- Existenta fetitei este marcata de dorinta de a fi cineva. Ea doreste sa se regaseasca intr-un lucru, sa capete o identitate. Incearca sa imbrace diferite "masti" insa nici una nu pare sa I se potriveasca. Aceasta dorinta trebuie inabusita pentru ca fetita sa-si continue drumul catre maturitate. Ratacirea are, insa, itodeauna un scop:regasirea
- Scriitoarea descrie boala ca fiind o experienta. In afara de febra si durerile din gat, boala iti aduce o sumedenie de alte avantaje. Atentia speciala de care te bucuri si ingrijirea te fac sa vrei sa ramai bolnav, iar boala se transforma intr-un chin placut.
- Odata cu maturizarea lucrurile sunt private altfel. Astfel singuratatea care in copilarie i se infatista ca o ocazie de a scotoci prin cele mai intunecate cotloane, in adolescenta ea devine cea mai de nadejde prietena
- Experientele cele mai neobisnuite ale copilariei dau glas capitolului cu acelasi nume din cartea Simonei Popescu. Fetita isi aduce aminte de tot felul de lucruri caudate din copilarie care par ca acum nu mai au nici o semnificatie. Si toatsi in fiecare amintire scriitoarea isi regaseste cate o parte din ea.
- Capitolul "Simturi" e dedicate unei descrieri mai neobisnuite asupra simturilor umane:gustul, vazul, auzul, tactilul, etc. Accentul cade pe voce. Vocea este elemental care caracterizeaza omul, ea este singura care ramane neschimbata. Ea marturiseste neincetat despre fiinta umana. Sonoritatea ei dezvaluie caracterul si sentimentele

omului "tot ce eram, tot corpul meu se refugiase in voce". Concluzia e simpla "prin simturile creierului eu simt"

- Lumea se infatiseaza altfel prin gaura cheii. Trasul cu ochiul este o adevarata aventura. Obiectele isi modifica forma,par mai mari si totul "devine, privit asa, mai important, mai misterios".
- Capitolul "Bursuc cu pampon" este un omagiu adus Danei, prietena cea mai buna a scriitoarei. Ea vorbeste despre minunata experienta a prieteniei aceea de a avea langa tine pe cineva cu care sa imparti totul, cineva care sa te iubesca sis a te inteleaga cum numai un copil poate s-o faca. Scriitoarea isi aduce aminte cu nostalgie de clipele petrecute in copilarie si scrie acest caplito ca o multumire adusa Danei.
- "Despre dragoste" prezinta viziunea inocenta, viziunea infantile asupra dragostei. In adolescenta scriitoarea isi da seama ca de fapt dragostea din copliarie este dragostea cea adevarata, dragostea cea mai pura si lipsita de pacat. Dragostea copilului se apropie mult de aceea dragoste primordiala despre care numai Biblia ne vorbeste.
- Naratoarea isi aduce aminte de o vecehe cunostinta din copilarie. O fata ciudata pe nume Carmen cu convingeri caudate. Ea reliefeaza pri aceasta descriere diferenta dintre esenta si aparenta. Modul in care vorbeste despre aceasta fiinta stranie denota uimirea copilului ce intalneste pentru prima oara o persoana cu un carcacter dublu. Desi contactul cu ea a fost scurt se p-are ca ea a ramas adanc "infipta" in amintirea fetitei.
- In final autoarea se identifica cu cartea. Scrierea acestei colectii de exuvii pare s-o faca intr-un fel sa-si adune micile "simone" imprastiate pretutindeni.

Personaje: simona, parintii si rudele ei, frate sau, Carmen, Bursuc, Hari.

Moduri de expunere: se evidentiaza cu precadere monologul interior, descrierea si naratiunea.

VIATA DE LICEU

se traieste o singura data!